

paa, at de stoffels Byraad ere skrevne paa det forte Bredt hos det ærede Medlem. De ere ikke saa gunstigt stillede, som Sogneraadene ere; de forstaa det ganske anderledes, men disse Byraad forstaa Intet af, hvad der tjener til Kommunens og de enkelte Borgeres Læve. Saaledes maatte jeg — det gjør mig ondt — opfatte det ærede Medlems Udtalelser. Der kom ogsaa enkelte andre Ting frem, som antydede det Samme, men som vare ligesaa urigtige. Det ærede Medlem sagde f. Ex., at den Maade, hvorpaa de faste Eiendomsstatter hidtil vare udfkrevne i Kommunerne, var efter Skjøn af Byraadene. Det er urigtigt. Den Basis, hvorpaa Betskatningen af fast Eiendom i Byerne hviler, er danske Lov, altsaa fra Slutningen af det 17de Aarhundrede, fra 1683. Ifølge denne Lov skulle de Bystatter, som ikke kunne dækkes af Byens særlige Indtagter, udredes med en Halvdel af de faste Eiendomme og med en Halvdel af Væringen. Det var Lovens Regel; derfra er man uregelmæssigt senere meget borte, men paa ingen Maade til Stade for de faste Eiendomme, thi denne Regel har man, saavidt det har været muligt, fastholdt. Man er kun med Hensyn til nye Statter, nye Paaleg, og navnlig med Hensyn til Fattig- og Stolestat, i Overensstemmelse med den senere Lovgivning gaaet til Eigning paa Formue og Leilighed. Jeg maa derfor hævde, at det ikke er noget Løst Skjøn, som hidtil har været Basis for eller Reglen for den faste Eiendoms Betskatning i Byerne. Nu siger det ærede Medlem videre, at man efter moden Overveelse og mange og grundige Forhandlinger endelig er kommen i 1863 ved Loven af 11te Februar til et Resultat, som er rigtigt og fortreffelig, og dette Resultat skal nu omstødes, og til Fordel for hvem? Til Fordel væsentlig for de sendragtige Byer. Det ærede Medlem gjorde endogsaa de sendragtige Byer den Væde at antage, at deres Tal var større, end det virkelig er. Saavidt mig bekjendt, er der kun af Landets samtlige Kjøbstæder i dette Dieblis 8, der endnu ikke have faaet deres Stattervedtægt stadfæstet; men jeg maa gjøre en bestemt Indsigelse imod, at Grunden hertil skulde være Noget, der paa nogen Maade kunde berettige til at fælde det Sendragtighed. Grunden er, i alt Fald for de Byer, jeg kjender Noget til, simpelthen den, at inden man kunde komme til Anvendelse af Loven af 1863, var en Grandsregulering absolut nødvendig, og i de større Byer tager det jo længere Tid med denne Slags Forhandlinger, det er mig i det Mindste bekjendt, at det mange Steder har taget Aar, inden man kunde komme til en Afslutning i saa Henseende, og forinden en saadan Afslutning havde fundet Sted, kunde overhovedet en Matrifulering ikke paabegyndes. Det forekommer mig, at alene den Omstændighed, at det andet Thing nu for anden Gang sender dette lille Lovforslag ind i dette Thing, maatte være et Tegn paa, at der søles Trængsel til

en Bestemmelse som den, her er Tale om, og hvor høit det ærede Medlem end kan sætte sin Mening og sit Kjendskab til Kommunernes Læve, saa har jeg ogsaa en Mening i den Retning, og jeg er overbevist om, at hvis det ærede Medlem vil nedværdige sig til eller foranledige en Henvendelse til Byraadene i Landets samtlige Kommuner, vilde den langt overveiede Del sige ham, at de med Længsel have imødeset denne Lov og med Taknemmelighed vilde modtage den (Berg: Den kommer kun en Del af dem til Gode!) Den kommer dem til Gode, det skal jeg tillade mig senere at vise. Hovedsagen er dog den, at det, som dette Lovforslag gaar ud paa, er ikke nogen Omstøden af Resultaterne af Loven af 11te Februar 1863, men det er kun en ligefrem Udførelse af den Tanke, som ligger til Grund for Loven 11te Februar 1863. Det ærede Medlem har i flere Retninger citeret og henvist til de Forhandlinger, der gik forud for Loven 1863, fuldkommen rigtigt. Men han har glemt adskillige Momenter, som jeg skal tillade mig at fremhæve. Grundtanken til Loven 1863 var ganske rigtig, som det ærede Medlem sagde, at man vilde have Ende paa den Forvirring, som efterhaanden var kommen til Stede med Hensyn til Betskatningsforholdene i Byerne, og at man navnlig vilde have en fast Regel for de faste Eiendommens Betskatning, saaledes at den stadige, aarlige Fluktuation, som i Henseende til denne hidtil havde fundet Sted, ikke for Fremtiden skulde kunne komme til Stede, i alt Fald ikke i saa høi Grad som tidligere. Det er tydeligt nok udtalt i Motiverne til Loven af 11te Februar 1863, og jeg skal med den ærede Formands Tilladelse blot oplæse en Passus deraf, den lyder saaledes: „Anderledes forholder det sig derimod med Størrelsen af den Afgift, som skal udredes af de faste Eiendomme, som maa være forskjellig for hver Kjøbstad. Hovedgrundsaetningen er her, at disse skulle ansættes til det Betsøb, som hidtil har paahvilet samme, ligegyldigt under hvad Navn, og efter hvilken Beregningsmaade dette er skeet, og det paa ethvert Sted Bestaaende maa saaledes danne Udgangspunktet.“ Det ærede Medlem vil forgjæves i samtlige Motiver til Loven af 1863 søge dette Liaar, fra 1853—62, nævnt. Overalt, og dette ikke blot i Motiverne til Loven, men ogsaa baade i Folkethingets og Landsthingets Betænkning over Forslaget vil det ærede Medlem finde, naar han vil gjøre sig den Meilighed at se efter, at det, man vilde fastslaa, var, at det Bestaaende med Hensyn til den faste Eiendomsbetskatning, det, som var den gjældende Regel, eller det Bestaaende dengang Loven traadte i Kraft for de enkelte Byer, skulde overføres for Fremtiden, og man har ikke dengang tænkt sig Muligheden af, at Loven først 15 Aar efter skulde komme til Udførelse. Jeg maa spørge det ærede Medlem, naar man nu 15 Aar efter vil sige: